

Curaçao, de plaats waar ik de eerste elf jaar van mijn leven doorbracht, heeft mij vooral één ding gegeven en dat is de liefde voor de natuur. In de jaren 60 was het eilandje een bijzonder natuurparadijs, het was een thuis met zijn wilde natuur, ruige kusten en prachtige baaien met magische koraalriffen. Natuurlijk was het postkoloniale Curaçao veel meer dan dat, maar als kind heb je een zeer beperkte beleving van die andere realiteiten, dat komt pas later.

Curaçao dankt zijn overgebleven natuur grotendeels aan de vele landgoederen: grote delen van het eiland zijn eeuwen lang in handen van families geweest. De landgoederen en de platage-of landhuizen waren familiebezit en meestal waren er meerdere erfgenamen, soms zelfs tientallen. Erfenissen werden vroeger vaak niet op schrift gesteld, omdat in het familiehuis verschillende generaties bij elkaar woonden. Binnen zo'n familie ontstond er een moment dat het landgoed gewoon familiebezit was en iedereen erfgenaam. Als je er niet meer wilde wonen, vertrok je. Maar je bleef mede-eigenaar. De veelheid aan erfgenamen bemoeilijkt het beheer van het landgoed, maar ook de verkoop, want alle familieleden hadden zeggenschap. Daarom gebeurde er meestal niets met de landgoederen en vele ervan hebben lang een slapend bestaan geleid, ideale omstandigheden voor natuurontwikkeling. De wil van families om er iets te ondernemen was overigens ook niet groot, want de grond was weinig waard en wat kon je doen met kurkdroge natuur vol met stekelgewas en cactussen? De opkomst van het toerisme en het besef van cultureel erfgoed bracht verandering in de situatie: de landhuizen werden geld waard en de meeste landgoederen zijn dan ook verkocht en vaak ook deels ontwikkeld, ten koste van de natuur.

(tekst en fotografie © Ilse Schrama)

